

↳ *feLugossy László*

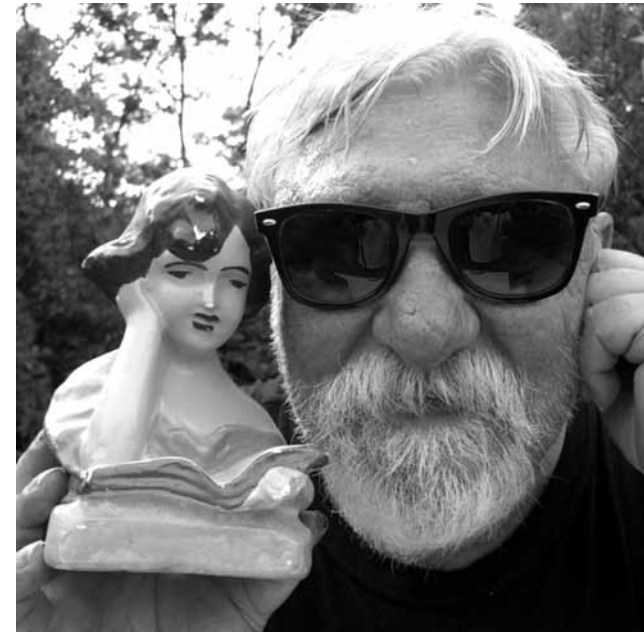
az őzkező ember

egyszer volt háromszor vagy ezerszer, amikor az őzkező férfi zsebéből kiesett a kulcsa, és majdnem baj lett belőle, de szerencsére a gondviselés nagyon ott volt a résen, így problémamentesen gyakorolhatta jó kapcsolatainak elvonatkoztatásait, azon a környéken, ahol az őzkező lakott, nemigen lakott más őzkező férfi, csak egy isteni alakú őzkező lány éldegélt még arrafelé, akit a tévéből ismert, mert az őzkező lány minden hétvégén szerepelt a szerencsésjáték sorsolási műsorában, mivel a lány biztos őzkezővel húzta ki a véletlen nyerőszámokat, olyan szelíden és szerényen, de mégis magabiztosan szerepelt ebben az állandó műsorban, hogy jó volt nézni, mintha ott sem lett volna, de mégis ott volt az isteni alakjával, amivel számos nem őzkező férfit is elkápráztatott, komoly felnőttség, amelybe aktív humort vittek a készítőik, hogy a nézők sikítottak a gyönyörtől, ami jótékony hatással volt az egészségre, mint egy antidepresszáns dobta fel az emberi lelkeket, akik soha sem nyertek ezeken a sorsolásokon, de mégis boldogok voltak, hogy ott lehettek, és a következő hét sorsolásában reménykedtek, hogy majd rájuk is sor kerül, hogy majd az ő számaik lesznek egyszer a biztos befutók, meg ilyesmik, hogy az őzkező lány majd az ő számukat találja meg őzkezővel, és akkor tovább tart majd a nyár, és nem öregsenek olyan gyorsan, ahogy ez már lenni szokott, gondolta az őzkező férfi, mert szórakoztatta ez a gondolatjáték a mákról, s minden alkalmat megragadott, hogy az őzkező lánnyal összefusson, de nem voltak ilyen alkalmak, vagy ha akadtak is, ő azt mindig elszalajtottta, elnézte az időpontot, tévedésből egy másik sarki kávézóba ment, rossz kijáratnál várakozott, mert akkor az őzkező lány éppen egy alig használt kijáraton keresztül hagyta el a stúdió épületét, vagy amikor virágcsokrot küldött a lánynak, akkor azt a küldönc a közjegyző asszonynak adta át, aki bár nem értette az egészet, de nagyon örült a szép és illatos virágoknak meg a virágok között elhelyezett elegáns kártyának, amelyre a következőket következöket írták: SZERETETTEL KÜLDI EGY TITKOS IMÁDÓJA, és a közjegyző asszony azóta is hevülten keresi ezt a névtelen imádót, és minden alkalmasnak tűnő férfit megpróbál beazonosítani, hogy hátha-hátha, és romantikus képzelgésai az átvirrasztott, magányos éjszakákon egyre jobban felforrósodnak, de minden hiába, mert az őzkező férfi nem neki küldte ezt a vallomáskát, hanem az őzkező lánynak, aki sajnálatos módon semmit sem tudott az egészről, mert mindig mellétréfált a férfiri, akinek szándékai olyan valóságosak és tiszták voltak, hogy a patyolat egy lepukkant csehónak tűnt az őzkező férfi szándékai mellett, aki kesztyűs, őzkesztyűs kézzel bánt volna az isteni testű őzkező lánnyal, mert a férfi a legnagyobb egyszerűséggel azt érezte, hogy egymásnak teremődtek, mint a vaj és a málnalekvár, vagy mint az utas és a holdvilág, esetleg a taviani fivérek, vagy mint a méh és a méhpempő, hogy mást ne mondjak, hogy el ne ijesszük a kedves olvasót, hogy pontot tegyünk a múltira, hogy felültetováljuk a régi, elavult, ma már semmit se mondó, elmosódott tetoválasokat, hogy újra felmérhessük a terepet, hogy egy csónakban evezhessünk, ha tenger vagy valami nagyobb, balaton méretű tó van a környezetünkben, bár ez is nélkülözhető, meg átváltható a hiányok nagyszerű világában egy másfajta, izgatóbb hiányra, olyan mozgatórugókra, fogaskerekre, ideákra, amelyekből könnyedén kiszűrhetőek a tévutak, hogy a világosra rátaláljunk, és rácsodálkozunk önnön őzkezőnkre, a kezdetek kezdetére, a differenciált végelméletek körforgásaira, hogy soha se színleljünk, vagy csak annyira, amennyire ez még belefér abba a képtelen részbe, ahová az elhasznált, ócska és kiszuperált holmik próbálják dugdosni az ember bénultan, félkómásan, a rémálmaiból felriadva, összeáll majd az összeomló kép, amikor az őzkező férfi a maga módján továbbküldi az üzenetet, mert nem meri visszafogni az üzenetbe rejtett gondolatok fénymagyarázatát, káprázattellenes emlékezetkihagyásait, ahogy az élet is rákapott a maga gyanítható módján az étkezés céljából bizonyos állatok kilövéseire, hogy vadászatunk-vadászatunk, meg a bankvilág is olyan súlyos hely lett, mivel a pénz evolúciója gyakorlatilag kinőtte a lóversenyek világát, mert az emberek inkább a röhej felé fordulnak buzgón, és ez a mindennapok hercehurcájának kiváltása miatti képtelenségekből fakadhat, gondolatja az őzkező férfi, és magán érzi a röhej hatását, de nem annyira szereti, mert közben rendszer nélküli rendszerekről ábrándozik, hogy lépésről lépésre aktuális legyen a talajhoz való viszonya, mert nem szeretné túlkombinálni önmagát, az egyszemélyes valóságdarabját, amiben az őzkezővel játszik és felkavarja maga körül a galambszagú levegőt, formátlanítja a formát, görcsteleníti a görcsöt, és vesszőfutásban is elég jól szerepel, és flegmán zsebrevágja őzkezőt a furcsa kulcsa után matatva, ahol régen egy állatkert volt, most egy állatok nélküli, elhanyagolt kert maradt, mert az állatok közben szépen kihaltak, mert a kihálás is jól tud menni itt, a földön, meg valamire idegenben, elsősorban komoly ellenfelek vannak, akik aztán odabaszna, és ilyenkor az őzkező férfi keményen érzi, hogy lehetetlenség őt lecserélni egy másik őzkezőre, mert nincs olyan, vagy hogy is mondjam, bár ezt mindenki érti, nem kellene túlmagyarázni, mert egy van ebből, ámbar szociálisan kettő kéne, hogy idegileg jobban bírja, mert az őzkező sem olyan könnyű, pláne ha az előítéletes világ szemszögéből nézzük

furcsa kulcsa

— *mágnésbeszéd* —

ezt a tüköröngölt, ezt a pilátusi feszengést, hogy járatlan, nem kitaposott utakon jár, halad az őzkező férfi, aki plátói vonzalmat érez az őzkező lány iránt, aki ugye egy biztos kezű őzkező, a sorsolási játékok isteni alakú femininje, akár egy bazsarózsa vagy egy dacos vízesés, meg olyan érzékeny a végtelenhez képest, mint egy úrben hányódó palack, amely tele van mindenféle titkos üzenettel, még ha ezen üzenetek félig sem olyan titkosak, mint amilyenek gondolnánk őket, csak éppen annyira, amennyire az őzkezőkhez illik, mert azért az őzkezőket valamelyest csak be kell komponálni, még mielőtt világunk darabjaira hullana szét, mert még ez is előfordulhat, mikor annyira illékony minden, hogy a folyékony könnyen párolog, hogy a szilárd meg virtuálisnak néz ki, és lehet, hogy az őzkező férfi is egy matrica, de ha nem az, akkor biztos visszaszívom, mert nem szeretnék hülyeségeket beszélni, ha már itt tartunk és nem másfele, hogy hagyjuk szemlélni a fiatalokat, meg a hirtelen megöregedett dúsgazdag pénzembereket, akik szintén őzkezőkre gyúrnak, meg az örök ifjúságra éppen, olyan titkokban tapogatóznak, mint földi halandók, hogy ki sem látszanak belőle, és magabiztosan azt képzelik, hogy sity-sutty és máris megvan a titok nyitja, vagy a pénzükért megveszik, mert ehhez vannak hozzászokva, mivel a pénz az nem így működik, gondoltuk csak hát én picit hamarabb, minutumban nem mondtuk így élvezni, mert van, ami zárójelben tenném hozzá, őzkező-téma, meg az örök ennél sokkal abszurdabb, össze-vissza beszélnek az meg füstölögve irigykednek, sültbolondok, amire jól hullára nem vicces persze, meg ezekhez, mert az tuti más téma egyetlen egy dilidokihoz inkaszámtan, és ez egy más megismerjük a kultúránkat, akkor biztos beljebb leszünk viszonylatában vizsgálva meg de még az is átlátható, ha át fogjuk fel, mint egy talán belefér, ha az őzkező jogunk a tündérmesékhez is, szelídséget, s ez nagy dolog a mi kultúránkban, meg ebben az erőszakos világban, ha már ennyit forgolódunk, majd a sírban talán nem kell már ott a homályban, ahogy a szóbeszéd mondja, ahogy az üres szavakat se lehet felpumpálni, még őzkezővel sem, bár ezt biztosan nem tudom, csak a fenébe gondolom, üzött vadak lettünk, és az őzkező meg több fényt akar nekünk, és nemcsak magának, hanem a nagy német költőóriásnak is, mert az őzkezők ilyenek, gyökeresen reformálják meg a gyökereket, olyan vigasztaló eszközeik vannak, mint egy kiköpött tenyerestalpas nalaja, okos megoldások a keserű kenyérhez, az esti tábortűzek szókecsavaros zene feketéje, a fanyar felslések kiüresedése közbeni dogmák, meg a háttérközlekeny új direktívák vákuma, olyan hajnali denirósan számlát fizetve, amikor kiderül, hogy az őzkező férfi maga tervezte az őzkezőt, hogy saját dizájn, de vele született és nem plasztikázott, meg egyebek, a génjeiben van kódolva, majdnem mint az usanka, persze az egy téli holmi, ami jól jöhet az alaszka hidegben, de a furcsa kulcsa már más eset, az egy égből pottyant másolhatatlan tárgykötemény, egy pulóvert kötőgető nő agyában lehetnek ilyen hozzá fogható versek, ahogy kötés közben a combjait nyitja, zárja...

istenünk, de ez egyelőre még egyszerre az őzkező férfivel, és bár tényleg ugyanabban a ki, hogy jó volt ezt az egybeesést meg így működik, de ezt csak mivel nagyon sikamlós ez az ifjúság se kutya, bár vannak röhejesebb helyzetek, ahogy emberek, meg hablatyolnak, önzösködnének, néha meg rímelve a vakondok, de ez az őzkező faszinak semmi köze és egyáltalán nem tartozik sem, mert az őzkező inkább biológiai készség, ha jól meg a más világok kulturáját, árnyaltabban, a nemek ügyis bonyolultabb minden, akarjuk látni, ha meg nem, tündérmesét, az őzkező fazon beleér, mert szerintem van hisz hivatásszerűen műveli a